

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7CoCsp/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121206251
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121206251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobkyne: N. A., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v H. č. XX, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, na ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, proti žalovanému: Consulting One SK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, na ul. Košickej č. 56, IČO: 47 664 878, právne zastúpenému Mgr. Lenkou Heřmánkovou, usadenou euroadvokátkou, so sídlom v Bratislave, na ul. Košickej č. 56, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 19.11.2021 č.k. 11Csp 102/2021-53, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti nad sumu 100 eur.

Čo do zvyšku rozsudok mení tak, že žalovanému sa ukladá povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyni sa priznáva náhrada trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom žalobu žalobkyne o primerané finančné zadostučinenie zamietol. Žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19Csp 34/2020 sa žalovaný domáhal proti žalobkyni zaplata sumy 674,81 eur s príslušnými úrokmi z omeškania. Žalobkyňa vo vzťahu k takto uplatnenému nároku vzniesla len námietku premlčania. Podľa odôvodnenia rozsudku vydaného vo veci 19Csp 34/2020 dňa 13.04.2021 k zamietnutiu žaloby došlo s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách z dôvodu, že žalovaný nepreukázal, aby jeho právny predchodca doručil žalobkyni písomnú výzvu na zaplata dluhu, čo je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky banky. Zmluva o postúpení pohľadávky bola vyhodnotená ako neplatná v dôsledku čoho sa dospelo k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalovaného na uplatnenie daného nároku. Žalovaný voči rozsudku odvolanie nepodal, takže sa stal právoplatným dňa 20.05.2021.

3. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa

uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

4. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka).

5. K tomuto záveru súd dospel logickým a gramatickým výkladom, keďže nemožno pochybovať o tom, že týmito osobitnými predpismi v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sú predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľov.

6. Navyše je potrebné vychádzať aj zo systematického výkladu a v tejto súvislosti posúdiť a vyhodnotiť formuláciu celého ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a vychádzať najmä z jeho prvej vety, v ktorej je jasne uvedené, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi jeho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa na súde domáhať ochrany svojho práva. Vetu tretiu je teda potrebné vykladať aj s ohľadom na znenie tejto prvej vety ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

7. V danom prípade bola žaloba žalovaného v predchádzajúcom spore síce zamietnutá a je nepochybné, že žalobkyňa bola v pozícii spotrebiteľky, ale k zamietnutiu žaloby nedošlo v dôsledku toho, že by žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky alebo svoje povinnosti v zmysle noriem slúžiacich na ochranu práv spotrebiteľov. Žaloba bola totiž zamietnutá pre porušenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Tento zákon rozhodne nepatrí medzi právne normy s cieľom ochrany spotrebiteľov, tak ako sa to uvádza v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Nie je preto splnený základný zákonný predpoklad pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle tohto zákonného ustanovenia. Navyše ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neporušil žalovaný ako postupník, ktorý nemohol vedieť, či banka, ktorá mu pohľadávku postúpila, dodržala uvedený zákonný postup. Žalobkyňa v predchádzajúcom spore navyše touto skutočnosťou ani neargumentovala a žalovaný nepodal ani odvolanie voči predchádzajúcemu rozsudku. Preto argumentáciu žalobkyne o potrebe sankcie pre žalovaného, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľa nemožno považovať za náležitú, tak ako aj uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia, keď pri flagrante porušení zákonnej a zmluvnej povinnosti zo strany samotnej žalobkyne, ktorá doposiaľ nevrátila ani časť istiny úveru a napriek tomu požaduje finančné zadosťučinenie vo výške svojho dlhu z príslušnej úverovej zmluvy, nemožno hodnotiť ako správny postup, ale ako rozporný s princípom spravodlivosti, ktorý súd považuje za zásadný v právnom štáte.

8. Výrok o trovách dol odôvodnený ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.

9. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ako dôvod uviedla, že záver, podľa ktorého vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19Csp 34/2020 nebolo zistené porušenie spotrebiteľského práva, nakoľko za porušenie spotrebiteľského práva na účely priznania primeraného finančného zadosťučinenia sa nepovažovalo porušenie ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. nie je správny. Táto koncepcia súdu prvej inštancie ako keby stavala žalovaného do akejsi pozície obeť, ktorá nemôže za to, že uzatvorila neplatnú zmluvu o postúpení pohľadávky. Žalovaný bol rovnocennou stranou zmluvného vzťahu so svojim právnym predchodcom a ak na seba chcel prevziať práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, bol povinný postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou a nemalo sa stať, že jeho neprofesionálny prístup k veci vyvrcholil tým, že proti žalobkyňi podal žalobu, ktorou chcel vystupujúci ako dodávateľ získať od žalobkyne neoprávnene sumu 674,81 eur s prísl. Nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že základné konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19Csp 34/2020

bolo od začiatku do jeho právoplatného skončenia vedené ako konanie v spotrebiteľskej právnej veci a súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení nie je oprávnený základné konanie revidovať.

10. Žalovaný navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

11. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobkyne vo vzťahu k základu uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je opodstatnené.

12. Vo veci nie je možné sa stotožniť so záverom prvoinštančného súdu, podľa ktorého k zamietnutiu žaloby žalovaného v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 19Csp 34/2020 nedošlo v dôsledku porušenia práva žalobkyne ako spotrebiteľky alebo povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa.

13. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

14. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

16. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

17. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

18. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

19. Z ust. § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov nevyplýva, aby za úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde sa považoval iba úspech v spore začatom len na základe žaloby podanej spotrebiteľom. Pri takomto výklade každý spotrebiteľ, ktorý v rámci svojej obrany proti uplatnenému nároku dosiahol, či už úplný alebo čiastočný úspech, by bol vylúčený z uplatňovania práva na primerané finančné zadosťučinenie voči porušiteľovi práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa. Uvedené rozhodne nebolo a ani nemohlo byť zámerom zákonodarcu.

20. Vo veci 19Csp 34/2020 Okresného súdu Prešov bola žaloba žalovaného o zaplatenie sumy 674,81 eur s prísl. v dôsledku procesnej obrany žalobkyne v celom rozsahu zamietnutá. Skutočnosť, že žalobkyňa v tomto konaní vzniesla len námietku premlčania voči uplatnenému nároku, neodôvodňovala zamietnutie žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, najmä za situácie, ak z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 13.04.2021 č.k. 19Csp 34/2020-155 jednoznačne vyplýva, že námietka premlčania vznesená žalobkyňou sa považovala za opodstatnenú a teda vedúcu k zamietnutiu žaloby aj za situácie platného postúpenia pohľadávky. Vo veci 19Csp 34/2020 Okresného súdu Prešov okrem vznesenej námietky premlčania zo strany žalobkyne sa posudzovala tiež platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorená medzi právnym predchodcom žalovaného a žalovaným dňa 11.07.2011. Táto zmluva sa považovala za absolútne neplatný právny úkon, a to preto, lebo neboli splnené všetky podmienky vyžadované ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky pre postúpenie pohľadávky. Napriek tejto neplatnej zmluve o postúpení pohľadávok sa žalovaný vo veci 19Csp 34/2020 Okresného súdu Prešov domáhal zaplatenia sumy 674,81 eur s prísl. a teda sa snažil na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatiť, čo nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov je nepochybne normou zameranou na ochranu spotrebiteľa. Navyše, ak žalovaný si v predchádzajúcom konaní uplatňoval od žalobkyne práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky, a to aj napriek tomu, že medzi predmet jeho činnosti patrí i nadobúdanie pohľadávok, takéto jeho konanie možno považovať za konanie v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov, keďže pravidlá postúpenia pohľadávky ako obchodník s pohľadávkami musí poznať.

21. Ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý toto ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Za takéto úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti možno bez akýchkoľvek pochybností označiť i stav, ak v prospech spotrebiteľa je súdom judikovaný nárok z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určená neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodné obohatenie) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého

jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Uvedené priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019 vydaného vo veci 6Cdo 127/2017.

22. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Účelom primeraného finančného zadosťučinenia je odrádzať dodávateľov od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a zároveň tento inštitút treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že porušovateľ spotrebiteľských práv sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil, nakoľko žalobou podanou vo veci 19Csp 34/2020 Okresného súdu Prešov sa žalovaný domáhal nedôvodne zaplatenia sumy 674,81 eur s prísl. Na strane druhej pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia treba zohľadniť i správanie sa samotnej žalobkyne, ktorá doposiaľ neuhradila žalovanému resp. jeho právnenému predchodcovi ani časť istiny poskytnutého úveru. Okrem toho žalovaný po tom, čo vo veci 19Csp 34/2020 Okresného súdu Prešov bola jeho žaloba v celom rozsahu zamietnutá, odvolanie nepodal a teda ani nepredložoval stav právnej neistoty, ktorému bola žalobkyňa počas konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19Csp 34/2020 vystavená. Za takejto situácie za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je treba považovať finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur.

23. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 C.s.p. rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby nad sumu 100 eur potvrdil ako vecne správny a čo do zvyšku rozsudok zmenil (§ 388 C.s.p.) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur.

24. Zároveň žalobkyňi, ktorá mala v konaní plný úspech, bola priznaná náhrada trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % v súlade s ust. § 396 ods. 1, ods. 2 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p.). V danom prípade predmetom konania bol nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. Výška uplatneného nároku teda bez akýchkoľvek pochybností závisela od úvahy súdu. Aj keď Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v ust. § 142 ods. 3 O.s.p., uvedené neznamena, aby nová právna úprava vylučovala osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov konania v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu. Pri uplatňovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie bolo povinnosťou žalobkyne v žalobe uviesť jeho požadovanú výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé od úvahy súdu. Je preto spravodlivé, aby aj súdom prisúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania, vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že strana je zastúpená advokátom, lebo až vtedy je známa hodnota sporu. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov, čomu zodpovedá aj systematické začlenenie ust. § 255 C.s.p. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj vtedy, ak súd prizná nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu.

25. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).